

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 27/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 53 Er 2791/2007 a jeho uznesením z 11. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „oprávnený“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 53 Er 2791/2007 a jeho uznesením z 11. augusta 2016.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Exekučný súd... uznesením zo dňa 14. 3. 2016 č. k.: 53 Er/2791/2007-56 vydaným vyšším súdnym úradníkom zaviazal sťažovateľa ako oprávneného na úhradu trov exekúcie vo výške 58,55- €...

Súdny exekútor podal odvolanie proti tomuto uzneseniu a namietal výšku trov exekúcie. Súdny exekútor v odvolaní uviedol účelové tvrdenia, že údajne „povinný v 2. rade komunikoval so súdnym exekútorom, ktorý mu oznámil, že plnil pohľadávku s príslušenstvom priamo oprávnenému“, a že povinní sú údajne majetní. Súdny exekútor svoje účelové tvrdenia o úhrade vymáhanej pohľadávky vydával za nespochybniteľné fakty, pričom sťažovateľ je presvedčený, že súdny exekútor takto úmyselne uviedol Okresný súd Bratislava II do omylu. Súdny exekútor musel mať zo svojej úradnej činnosti vedomosť o tom, že povinní sú nemajetní, že sú proti nim neúspešne vedené aj iné exekučné konania na vymożenie peňažných pohľadávok...

Súdny exekútor tiež predložil súdu úradný záznam z telefonického rozhovoru medzi povinným v 2. rade a súdnym exekútorom spísaný zo dňa 10. 11. 2015, ktorý rovnako neobsahuje dôkaz o tom, že by povinní jednak priamo splnili pohľadávku oprávnenému, a rovnako neobsahuje ani dôkaz o tom, že by povinní plnili sťažovateľovi ako oprávnenému v priebehu exekučného konania...

Súdny exekútor žiadal Okresný súd Bratislava II, aby zaviazal sťažovateľa ako oprávneného zaplatiť súdnemu exekútorovi odmenu vo výške 4.250,75- € + 20 % DPH z vymożenej sumy 21.253,75- €, a to bez jediného dôkazu o vymožení akejkoľvek pohľadávky od povinných, resp. dôkazu o akejkoľvek úhrade povinných priamo oprávnenému v priebehu exekučného konania.

Okresný súd Bratislava II teda nesprávne zistil skutkový stav veci, a to, že povinní údajne zaplatili pohľadávku vo výške 21.253,75- € priamo sťažovateľovi ako oprávnenému v priebehu exekučného konania, nakoľko takáto skutočnosť vôbec nevyplýva z obsahu exekučného spisu, z ktorého je naopak zrejmé, že povinní sú nemajetní, a že súdny exekútor

v priebehu viac ako ôsmich rokov trvania exekučného konania nevyvolal od povinných žiadnu platbu. Rovnako neexistuje žiadny dôkaz o čo i len čiastočnej úhrade vymáhanej pohľadávky sťažovateľovi ako oprávnenému zo strany povinných.

Sťažovateľ je presvedčený, že týmto nesprávnym postupom súdu bolo extrémnym spôsobom porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... Ak Okresný súd Bratislava II považoval tvrdenie povinného v 2. rade o údajnej úhrade celej vymáhanej pohľadávky ešte pred začiatkom exekučného konania za nepravdivé, tak bol Okresný súd Bratislava II povinný nepriznať súdnemu exekútorovi 20 % odmenu vo výške 5.100,90- € za vymoženie pohľadávky vo výške 21.253,75- €, a to z dôvodu, že pohľadávka nebola vymožená v priebehu exekučného konania, a teda súdnemu exekútorovi nevznikol nárok na odmenu... Ak súd považoval tvrdenie povinného v 2. rade o údajnej úhrade celej vymáhanej pohľadávky ešte pred začiatkom exekučného konania za pravdivé, tak nemohol priznať súdnemu exekútorovi 20 % odmenu vo výške 5.100,90- € za vymoženie pohľadávky vo výške 21.253,75- €, a to z dôvodu, že vymáhaná pohľadávka by bola v takom prípade uspokojená ešte pred začatím exekúcie a súdnemu exekútorovi nevznikol nárok na odmenu, pretože by v exekučnom konaní nemohlo dôjsť ani len k čiastočnému vymoženiu pohľadávky, ktorá by takto bola už uhradená. Účelové tvrdenie súdneho exekútora o tom, že údajne povinný v 2. rade zaplatil sťažovateľovi vymáhanú pohľadávku vo výške 21.253,75- € v priebehu konania nie je podložené žiadnym dôkazom, je v rozpore s tvrdeniami povinného v 2. rade, ktorý v emailovej komunikácii so súdnym exekútorom zo dňa 04. 04. 2016 tvrdil, že údajne zaplatil oprávnenému celú vymáhanú pohľadávku pred začatím exekučného konania, pričom Okresný súd Bratislava II sa vôbec nezaoberal týmto extrémnym nelogickým a kontradiktórnym rozporom. Okresný súd Bratislava II nelogicky a zmätočne považoval uvedenú emailovú komunikáciu za spoľahlivé preukázanie účelového tvrdenia súdneho exekútora o úhrade vymáhanej pohľadávky v priebehu exekučného konania a nelogicky odôvodnil Uznesenie v rozpore so samotným obsahom súdneho a exekučného spisu. Týmto nesprávnym postupom Okresného súdu Bratislava II bolo extrémnym spôsobom porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... Oprávnený má za to, že dokazovanie Okresného súdu Bratislava II má procesné vady, nakoľko Okresný súd Bratislava II jednak nedostatočne zistil skutkový stav, a zároveň doposiaľ vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil... Okresný súd Bratislava II sa nesprávne vysporiadal s listinami predloženými súdnym exekútorom, ktoré mali údajne preukázať účelové tvrdenia súdneho exekútora o údajnej úhrade vymáhanej pohľadávky povinnými sťažovateľovi vo výške 21.253,75 € v priebehu exekučného konania.

Okresný súd Bratislava II nepredložil sťažovateľovi na oboznámenie a vyjadrenie jediný dôkaz o tom, že povinní mali údajne v priebehu exekučného konania zaplatiť sťažovateľovi vymáhanú pohľadávku vo výške 21.253,75- €, sťažovateľ tak nemal možnosť sa s takýmto dôkazom oboznámiť a k takémuto dôkazu sa vyjadriť, pričom týmto nesprávnym postupom súdu bolo... porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko tým, že sťažovateľovi neboli predložené dôkazy E-mailová komunikácia zo dňa 04. 04. 2016 a Úradný záznam z telefonického rozhovoru zo dňa 10. 11. 2015 na oboznámenie a vyjadrenie, došlo k odňatiu základných procesných práv účastníka konania konať pred súdom... Zároveň bola touto procesnou vadou porušená zásada rovnosti účastníkov konania. Sťažovateľ sa o týchto dôkazoch dozvedel až doručením Uznesenia sťažovateľovi ako oprávnenému, pričom mu boli doručené až po vydaní Uznesenia, a to v prílohe e-mailovej správy od súdneho exekútora zo dňa 15. 11. 2016. Sťažovateľovi bolo takto ako účastníkovi konania odňaté základné právo oboznámiť sa s dôkazmi a vyjadriť sa k nim v priebehu konania, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa ako účastníka/strany konania... v zmysle čl. 9 CSP..., ďalej k porušeniu práv v zmysle čl. 46 a čl. 48 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Okresný súd Bratislava II v odôvodnení Uznesenia uviedol, že dôkaz o tom, že povinní zaplatili vymáhanú pohľadávku vo výške 21.253,75- € priamo sťažovateľovi ako oprávnenému v priebehu exekučného konania je obsahom exekučného spisu EX 683/2007, obsahom odvolania súdneho exekútora a obsahom súdneho spisu, pričom takýto dôkaz súd nijako neoznačil ani nekonkretizoval. Okresný súd Bratislava II neuviedol v odôvodnení

Uznesenia žiadny dôkaz o tom, že povinní zaplatili vymáhanú pohľadávku vo výške 21.253,75- € priamo sťažovateľovi ako oprávnenému v priebehu exekučného konania a v žiadnom spise sa nenachádza dôkaz o tom, že by povinní uhradili pohľadávku vôbec ako takú. Odôvodnenie Uznesenia absentuje odkaz na akýkoľvek dôkaz, ktorý Okresný súd Bratislava II vykonal, a z ktorého vyhodnotil pravdivosť a správnosť skutkového stavu tak ako ho deklaruje súdny exekútor a povinní. Sťažovateľ má preto za to, že Uznesenie je arbitrárne pre absenciu riadneho zdôvodnenia v zmysle § 236 CSP, a teda rovnako v porušuje čl. 46 a čl. 48 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Okresný súd Bratislava II Uznesením vyhovel odvolaniu súdneho exekútora a priznal mu nárok na trovy exekúcie v celkovej výške 5.206,99- €, pričom časť trov vo výške 4.250,75 € + 20 % DPH, t. j. sumu 5.100,90- € priznal súd nezákonne v rozpore s § 4 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z., pretože základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymoženej pohľadávky. Nakoľko súdny exekútor nevyhovel pohľadávku ani len čiastočne, pretože povinní doteraz nezaplatili sťažovateľovi vymáhanú pohľadávku, súdny exekútor úmyselne uviedol Okresný súd Bratislava II do omylu s cieľom sa bezdôvodne obohatiť na úkor sťažovateľa, a to aby Okresný súd Bratislava II bez jediného dôkazu zaviazal sťažovateľa ako oprávneného zaplatiť súdnemu exekútorovi odmenu vo celkovej výške 5.206,99- €, na ktorú súdny exekútor nemá zákonný nárok. Exekučné konanie o vymoženie pohľadávky sťažovateľa by tak nielen nesplnilo svoj účel, ale ešte by sťažovateľovi ako oprávnenému vznikla nezákonne značná škoda.

Okresný súd Bratislava II teda riadne nezdôvodnil, z akého dôvodu považuje pohľadávku sťažovateľa ako oprávneného za uhradenú zo strany povinných v období počas trvania exekučného konania, pričom splnenie pohľadávky zo strany povinných v priebehu exekučného konania je nevyhnutný predpoklad pre priznanie odmeny za výkon exekučnej činnosti súdnemu exekútorovi. Okresný súd Bratislava II neuviedol na základe akého dôkazu, kedy, koľko, a ani akým spôsobom zaplatili povinní sťažovateľovi.

Okresný súd Bratislava II riadne nezdôvodnil na základe akého dôkazu má za preukázané tvrdenie súdneho exekútora o tom, že povinní zaplatili vymáhanú pohľadávku vo výške 21.253,75- € priamo sťažovateľovi ako oprávnenému...

Okresný súd Bratislava II nesprávne právne posúdil vec, keď mal za to, že súdny exekútor uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o tom, že povinní údajne zaplatili priamo sťažovateľovi ako oprávnenému vymáhanú pohľadávku vo výške 21.253,75- € v priebehu exekučného konania... Týmto nesprávnym postupom a nezákonným Uznesením Okresného súdu Bratislava II bolo extrémnym spôsobom porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresný súd Bratislava II nesprávne právne posúdil vec, keď mal za to, že je daný právny nárok súdneho exekútora na zaplatenie 20 % odmeny za vymoženie sumy 21.253,75- €... Týmto nesprávnym postupom a nezákonným Uznesením Okresného súdu Bratislava II bolo extrémnym spôsobom porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť odôvodnenia... Okresný súd Bratislava II bol povinný v odôvodnení identifikovať, konkretizovať dôkaz, ktorého obsahom je preukázanie skutočnosti o tom kto, kedy koľko, akým spôsobom zaplatil sťažovateľovi ako oprávnenému vymáhanú pohľadávku, a tiež je zrejmé, že takýto dôkaz musí reálne existovať. V danom prípade nie je splnená ani jedna z týchto podmienok. Týmto nesprávnym postupom a nezákonným Uznesením Okresného súdu Bratislava II bolo extrémnym spôsobom porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Sťažovateľ v sťažnosti žiada, aby ústavný súd postupom podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil „[v]ykonalnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 53 Er/2791/2007-68 zo dňa 11. 08. 2016... a to až do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti...“.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Ústavné právo sťažovateľa..., na súdnu a inú právnu ochranu podľa ustanovenia čl. 46 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava II a uznesením Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 53 Er/2791/2007-68 zo dňa 11. 08. 2016, v konaní sp. zn.: 53 Er/2791/2007, EX 683/07, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č. k.: 53 Er/2791/2007-68 zo dňa 11. 08. 2016, ruší a vracia vec Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi..., sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie, a to vo výške 3.000,- €...

Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť sťažovateľovi, trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 454,82- €... na účet právneho zástupcu sťažovateľa... “

Sťažovateľ v petite sťažnosti síce namieta porušenie čl. 46 ústavy, no z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť prerokoval v rozsahu uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta predovšetkým neústavnosť skutkových záverov okresného súdu, ktoré sú podľa neho svojvoľné, a preto z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné. Súčasťou jeho argumentácie je aj námietka neústavného postupu okresného súdu, ktorý pred vydaním napadnutého rozhodnutia neoboznámil sťažovateľa s dôkaznými prostriedkami, z ktorých vychádzal pri vydávaní napadnutého rozhodnutia, ako aj námietka nedostatočného odôvodnenia uznesenia okresného súdu, z obsahu ktorého nie je možné identifikovať konkrétne dôkazné pramene, ktoré boli relevantné pre rozhodnutie vo veci.

Ústavný súd považuje za relevantné, že v označenom konaní bola jediným predmetom napadnutého rozhodnutia výlučne otázka trov exekúcie – t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej.

Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika (náhrady) trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie opodstatnenosti sťažnosti. V tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie uznesenia okresného súdu, ktorý v relevantnej časti uviedol:

„V časti odmeny súdneho exekútora súd priznal odmenu vo výške 20 % z vymoženej sumy v zmysle § 16 odsek 2 vyhlášky, nakoľko z obsahu exekučného spisu EX 683/2007, z podaného odvolania súdneho exekútora a zo súdneho spisu je zrejmé, že povinný uhradil v priebehu exekúcie sumu 21 253,75 EUR, z ktorej súdny exekútor mal vypočítať 20 % odmenu vo výške 4 250,75 EUR.“

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o trovách konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Pre intervenciu ústavného súdu je takto v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita namietaného porušenia označených práv kolidujúca s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd.

Ústavný súd koncipovanie odôvodnenia napadnutého uznesenia so všeobecným odkazom na obsah súdneho spisu a exekučného spisu a obsah odvolania účastníka konania, ako aj namietaný postup okresného súdu predchádzajúci jeho vydaniu posudzoval podľa okolností daného prípadu a zohľadnil nielen to, že ide o rozhodovanie o trovách konania, ale aj samotnú intenzitu namietaných porušení a ich ústavnoprávny rozmer, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia vykazuje síce nedostatky namietané sťažovateľom, tieto však nedosahujú intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018